A°. 1832. N°. 20.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 9 MAART.

Algemeene Secretarij,
Den 7 Maart 1832.

Alzoo de navolgende personen, zich bij rekeste aan den Hoogen Raad der Nederlandsche West-Indische Bezittingen hebben geadresseerd, met verzoek om Brieven van Vrijdom voor de natemeldene Slaven, te weten:

JOHANNES VOS, voor het kind GIJSBERTUS ANDRIES, hem in eigendom toebehoorende.

AUGUST CAREL KLEINE, voor het Mulatte kind MARIANNE, hem in eigendom toebehoorende.

ANDRIES HEIJSVLIED, en THEODORUS SAMUEL VIGELANT, in kwaliteit als Executeuren des Boedels wijlen JOHANNES THEODORUS VAN MAARZEN, voor de Musticin ESTHER, aankomende opgemelden Boedel. — en

JOHAN AUGUST VOIGT, voor de Negerin CERIE, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Hooge Raad goedgevonden heeft alvorens op die verzoeken te disponeren, op te roepen al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich daartegen te verzetten, om binnen zes weken na de dagteekening dezer, hunne schriftelijke oppositie ter Algemeene Secretarij in te dienen; zullende bij gebreke van dien, na dat gemelde termijn zal zijn verstreken, de verzochte Brieven van Vrijdom worden uitgereikt.

De Algemeene Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

AMSTERDAM, 20 December.

In het Lijonsche dagblad *Précurseur*, van den 14den, leest men de volgende *aanspraak van den Maire van Lyon aan den Hertog van Orleans, bij diens intrede in de stad:*

»Monseigneur!

Naauwelijks is het meer dan een jaar geleden, dat, op deze zelfde plaats, van allerwege de kreeten van vreugde en toegenegenheid zich bij uwe aannadering verhieven; onze gevoelens zijn wel verre van veranderd te zijn, en evenwel staat de smart op ons gelaat uitgedrukt: beknelt de droefenis ons hart. Welk een verschil, helaas! vóór een jaar bezocht Uwe Hoogheid eene in onschuld zuivere stad, eene stad nog door geene vlek van eenig misdrijf besmet! Uwe Hoogheid verleende haar de schoonste van alle belooningen. Heden voert u eene gadelooze welwillendheid binnen eene strafschuldige stad, en wij hebben niets om u aan te bieden, dan tranen des berouws en de hulde eener diepe erkentelijkheid. Wij zullen Uwe Hoogheid tot geene feestvieringen meer inleiden, die onder ons niet kunnen bestaan; gij zult niet meer die schoone nationale garde komen bewonderen, op welke wij ons met zoo vele fierheid verhieven. Zij is ontbonden; en wat de zwaarte der straffe ten toppunt voert, is, dat niemand onder ons de toepassing dier straf durf onbillijk vinden.

»Uwe koninklijke Hoogheid gelieve echter aan de Overheden dezer Veste het niet euvel te duiden, indien zij voor haar niet den geheelen omvang van het vergrijp aannemen; wel is waar, een gedeelte der bevolking heeft gewelddadig de wetten geschonden; een ander gedeelte heeft dezelve niet weten te verdedigen; maar een derde deel heeft om dezelve te handhaven deszelfs bloed in overmate en te zeer vruchteloos gestort. Wel is waar eene verbijsterde menigte is door hare onervarenheid tot de zwaarste der wanbedrijven vervoerd geworden, doch weldra daarvan eenen afschrik gevoelende, heeft zij de behoefte der orde gevoeld, en dezelve onverwijld hersteld. De daden, Monseigneur, zullen luide spreken; zij zullen de ware schuldigen doen kennen en wij blijven hoop voeden dat zij elders dan bij ons zullen gevonden worden.»

Antwoord van Z. K. H. den Hertog van Orleans op de voorgaande aanspraak: Mijnheer de Maire, onmogelijk is het mij, u de diepe smart te kennen te geven, die heden bij mijne aankomst in de tweede stad des rijks, mijn hart doorgriest, na de bloedige uitspoorigheden van welke die stad de schouwplaats en tevens het slagtoffer is geweest. Ik herinner mij, hoe, één jaar geleden, de Lyonsche bevolking het levendigste gevoel van liefde betoonde tot de orde en van verknochtheid aan de instellingen en aan de Regering, welke de Julijrevolutie in Frankrijk heeft gevestigd. Die herdenking en de hoop dat deze gevoelens niet zijn uitgewischt, de banden die mij ten allen tijde aan de stad Lyon zullen hechten, hebben mij, op de eerste tijding der beroeringen die haar teisterden, doen besluiten alles te verlaten, om die storting van der Franschen bloed te komen stuiten, welke ik niet ophouden zal te betreuren. Ik heb ook, in overeenstemming met den roemruchtigen Maarschalk, die mij vergezelt, door alle mijne pogingen, willen medewerken om de wettelijke orde in hare volle kracht te herstellen, dáár, waar zij opgehouden had te bestaan, en om het gezag der wetten te doen eerbiedigen, hetwelk door een gedeelte der bevolking schenddadig was miskend, maar hetwelk door een ander gedeelte zoo heldhaftig was verdedigd. Zoodanig zijn de gevoelens die mij bezielen: ik ben niet gekomen om schuldigen te zoeken, dat is de zaak der geregtigheid, maar als bevrediger, maar om aan de afgedwaalde Franschen te herinneren welke hunne pligten zijn; en ook, ik durf het zeggen, welk hun waar belang is. Thans is die taak vervuld, en ik vang eene andere aan, die voor mijn hart wel veel genoeglijker is: het is die, om in het lot der arbeidende klassen te Lyon alle mogelijke verligtingen aan te brengen, waartoe de Koning, mijn vader, mij gelast heeft met behartigende bezorgheid mij bezig te houden.

»Mogen die volksklassen, uit de vreesselijke les welke zij voor oogen hebben, het besef verkrijgen dat zijn alleenlijk hun welzijn vinden kunnen onder de bescherming welke de wetten verleenen aan diegenen die zelven eerbiedigen. Door een opregt berouw, door eene onvoorwaardelijke onderwerping, zal de bevolking dezer nijvere stad mij in staat stellen om haar te bewijzen, dat ik niet slechts de gevoelens van een goed Franschman, van eenen burger, opregtelijk verknocht aan zijn vaderland en aan deszelfs instellingen; maar ook die van een goed Lyonnees bezit.

— *Courrier:* Dit blad bevat een korrespondentiebrief uit Londen, waaruit wij het volgende overnemen.

»Hetgeen in de debatten, ter gelegenheid van het adres, meer bijzonder uwe aandacht zal trekken, zijn de aanmerkingen van lord Aberdeen op het traktaat, en het dubbelzinnige antwoord van lord Grey. Eerstgenoemde vroeg, welke zijn de beweegredenen, die Z. M. grond geven om te vertrouwen, dat de Koning der Nederlanden het bedoelde traktaat zal aannemen? Hij zeide onder anderen: is het dan aan een volk toegestane ongehoorde vergunning om de rivieren van een ander volk te bevaren? Doch het zijn zelfs niet alleen de rivieren, die alzoo voor den handel eener vijandige natie geopend worden; men opent zelfs kanalen, welke een bijzonder, nog minder te betwisten eigendom zijn. Die voorwaarde van het traktaat is te onbillijk, te schreeuwend onregtvaardig dan dat men een oogenblik derzelver aanneming, door den Koning der Nederlanden, zou kunnen vermoeden, het ware misschien mogelijk dat hij dit onbillijke traktaat onderschreef wat betreft de afbakening des grondgebieds en de verdeeling der schuld; doch aan vreemde schepen de vaart toe te staan op de binnenlandsche wateren van Holland, dit geschiedt nimmer. Zijn dit, vervolgde lord Aberdeen; de diensten door Koning Willem van zijne geallieerden verzocht? Op welke wijze zijn zij tusschen hem en zijne oproerige onderdanen getreden? Zij hebben hunnen opstand gewettigd, hunne onafhankelijkheid geproclameerd, hun eenen Koning gegeven en meenen hun thans het regt te kunnen verleenen om naar welgevallen het grondgebied hunner naburen te bevaren? Neen, nimmer; nimmer zal de Koning der Nederlanden in die harde en verderfelijke voorwaarden bewilligen.

»Lord Grey antwoordde, dat het onder de administratie van den Hertog van Wellington en van lord Aberdeen zelven is geweest, dat men tot Belgiës onafhankelijkheid heeft besloten: en wat de in het diskoers der kroon geuite hoop

betreft, zoo zeide hij dat de Koning in de bijzondere positie van den Koning der Nederlanden en in het algemeene belang van Europa verscheiden redenen ontwaarde, welke dien Vorst moesten nopen om tot die schikking toe te treden. Hij voegde er bij dat de gevolmagtigden van Engeland aanhoudend de belangen van Holland, deszelfs oude bondgenoot, bij alle discussiën der Conferentie heeft behartigd en ondersteund al wat tot den bloei en de welvaart van dat land kon bijdragen. Deze laatste zinsnede bragt algemeene toejuichingen in de Kamer te weeg. Wat de wateren aanging, zoo merkte hij aan, dat de aan Belgie toegekende bevoegdheid slechts eene vergoeding was voor de vele van dat land gevergde opofferingen.

MENGELWERK.

IETS OVER DE KONINKLIJKE BOODSCHAP.

Aan de Tweede Kamer der STATEN-GENERAAL *aangeboden, in de Zitting van Maandag den* 21 *November* 1831.

(*Vervolg en Slot van No.* 19.)

De hooge nood drong vele der andere steden zoo goed mogelijk met Frankrijk een vredesverdrag te treffen; zelfs werd aan de afgevaardigden last gegeven, om ten mogelijken beste het verdrag te sluiten, indien slechts de Godsdienst, de Vrijheid en de Regering behouden bleven. Toen was het, dat de griffier Fagel dit Besluit weigerde te onderteekenen, tot eenen der afgezanten zeide: « Vertrek! ga uw vaderland verkoopen, maar gij zult veel werks vinden, om den kooper in het bezit van het gekochte te stellen.« De afgezant merkte daarop aan, dat het beter ware een gedeelte te laten varen, dan alles te verliezen; doch Fagel beet hem toe: « Gij denkt uwe landerijen te bewaren; doch wij zullen zorg dragen er zout op te zaaijen, opdat derzelver onvruchtbaarheid tot in het derde nageslacht leere, wat gij gedaan hebt door eene volmagt, welke gij u hebt doen geven. Wat mij betreft, ik wilde mij liever in stukken laten kappen, dan eenen dergelijken last uit te voeren.«

In de wisselbank te Amsterdam lag eene schat ter waarde van meer dan *vier honderd millioen Guldens*, die ook gedeeltelijk aan vreemden behoorde. Men zwoer op de oude Hollandsche trouw, dat er geene hand aangeslagen maar dezelve ongeschonden bewaakt en beschermd zoude worden. Amsterdam besloot tot den wanhopigsten tegenweer. Men gaf order om den Moerdijk door te steken en al het land onder water te zetten: alle de zeeschutsluizen werden geopend, alle op de toegangswegen liggende bruggen werden afgebroken, de wegen doorgesneden en met verschansingen en batterijen gesloten; op alle wegen werden, met geschut beplant, Borstweeringen opgeworpen; op de IJpersloter-sluis werd een sterk fort gebouwd, aan den Omval werd de Amstel met zware balken versperd, op den Overtoom werden de boomen omgehouwen, op de Zuiderzee oorlogschepen tot uitleggers gelegd; door het collegie voor de Admiraliteit werden 5 fregatten voor Durgerdam geposteerd; bij dringender nood zoude het op de Volewijk gelegen tolhuis worden geslecht, en de op Buiksloot toeloopende weg op verscheidene plaatsen worden doorgegraven; *twee honderd stukken geschut* stonden in weinig tijds op de wallen; alle winkelbedienden, werklieden in de suikerraffinaderijen en andere fabrijken, boden hunne vrijwillige dienst aan. Bij de Haarlemmerpoort en aan den dijk werden twee loopgraven geopend; voor de Leidschepoort werd eene halve-maan gelegd; wijders werd bevel gegeven om, indien bij harde vorst de vijand kwame doordringen, alle de, aan dien kant buiten de stad gelegen gebouwen, molens, enz. te slopen; terwijl om het brandstichten in de voor de stad liggende schepen te voorkomen, last gegeven werd om de diepgaande schepen in de Waal, en de kleinere vaartuigen binnen de palen, en in de stads grachten te plaatsen.

De Burgermeester Gilles Valkenier, die in alle ontmoetingen van voor- en tegenspoed steeds zich in zijn karakter gelijk bleef, moedigde allen aan tot « *onbewegelyke couragie*," zeggende onderanderen: « Dat de nood hen nog niet drong om in een momement te resigneren, de dierbare vrijheid, welke hunne voorvaderen hadden beschermd met eenen oorlog van 80 jaren, en bezegeld met hun bloed; dat hunne stad Amsteldam alle andere steden te boven ging in favorable situatie, heerlijke fortificatie en menigvuldige artillerie, ammunitie, vivres en volk, en daarom te meer gehouden was, om door haar uitterste effort het Vereenigde Nederland te salveren uit alle deszelfs calamiteiten en uit de dwinglandij van diegenen die niet dan op den puinhoop van de gestoorde vrijheid aller natiën en volkeren hunne glorie zoeken te bouwen; enz. enz.;

« De heer Hoofd-Officier Gerard Hasselaar zeide ook: « dat hier in dezen Raad nu gegeerde wierde niet alleen over het behoud van steden en provinciën, maar ook over de fataliteit (lot), van geheel Europa; dat men nu alle partijschappen en factiën, die er nog mogten zijn, moest aan eenen kant zetten en met gemeenderhand het gemeene bederf van den geheelen Staat te keer gaan; en dat nu de tijd en occassie geboren was, om aan de wereld en posteriteit preuven te geven van beleid en heldhaftigheid, om daardoor stad en staat te redden, uit het gevaar van te verzinken in eenen bodemloozen poel, waarin de vijanden toeleiden dezelve te storten."

De andere Heeren, die op hunne beurt mede adviseerden, voornamelijk de Heeren Cornelis Bakker, Joan Corver, Cornelis Graveland, Johannes Hudde, Vicent van Bronkhorst, Nicolaas Witsen, en anderen, gaven loffelijk blijken, dat het bloed der *oude Batavieren* nog niet in hen verstorven was, zeggende in het algemeen:

« Dat zij nooit zouden toestaan, zich, met eenig accoord, het juk van eenen onverzoenlijken vijand op den hals te halen; en wanneer ook alle de overige steden tot die lafhartigheid mogten komen te vervallen (waardoor deze stad zoude gesteld worden in den nood, om alleen de gezamenlijke magt van zoo groote vijanden af te keeren), het nog eerlijker en edelmoediger was voor de religie en vrijheid en voor de vrouwen en kinderen in het harnas te sterven, dan zich te begeven in eene capitulatie, aan welke men nooit dan met de uiterste slavernij zoude kunnen voldoen. » Zij vertrouwden zekerlijk, « dat de burgers van Amsterdam zich veel liever zouden laten aan stukken kappen, om met die glorie na hunnen dood ten allen tijde nog te zegepralen, dan aan te nemen eene dienstbaarheid, welke zij nooit voorheen hadden gekend. » Hierop werd dan ook *eenpariglijk* besloten om « alle onderhandelingen met den vijand af te snijden, en naar geene conditiën meer te luisteren. » De Publicatie luidde dan ook onder anderen, « dat Hun-Ed. Achtbaren eenpariglijk in hunne vroedschap hadden verstaan en geresolveerd om de Stad en hare goede Gemeente en hare Religie en Vrijheid door alle mogelijke middelen te defenderen en te beschermen, en daartoe op te zetten goed en bloed met al hetgeen Hun-Ed. Achtb. door God Almagtig meerder was en zoude worden aan de hand gegeven. »

De vijand hoopte dat het onder water gezette land door de vorst gelegenheid zoude geven, zijne overwinningen te voltooijen. Met trotschheid zeide dienaangaande de Engelsche Hertog van Buckigham tot den Prins van Oranje: « Men moet niet meer van het Gemeenebest spreken, Het ijs zal in den winter welhaast datgene, hetwelk men tot nu toe door de landen onder water te zetten, behouden heeft, in Frankrijks handen doen vallen. » De Prins van Oranje, door dit gezegde onverduldig geworden, beet hem dit moedig antwoord toe: « *Ik weet een goed middel om het verderf mijns Vaderlands niet te zien; ik zal in de laatste verschansing sneuvelen.* » Zoo zocht de edele Prins het voetspoor zijner doorluchtige voorvaderen te betreden, en werd zijne eerzucht gestreeld door het hoofd en den verlosser van een dapper en vrij volk te zullen zijn. Tegen de zoo magtvolle vijanden des vaderlands spande hij alle krachten in, en veel had hij tot het afbreken der onderhandelingen toegebragt. De geest van den jeugdigen Vorst begon het geheele Gemeenebest te bezielen. Zij die schenen gereed te zijn om hunnen hals te krommen onder het juk, toonden zich thans bereid om bijstand te bieden, als vastelijk besloten hebbende het overschot des Vaderlands, hetwelk niet door 's vijands wapenen vermeesterd of met water bedekt was, tot het uiterste te verdedigen. Zelfs namen zij het besluit, om, wanneer de grond ter verdediging hun zoude ontbreken, wel verre van voor geweld te bukken, zich naar de Indiën te begeven, en in die afgelegene gewesten een nieuwe Rijk opterigten, en onder eene luchtstreek, waar anders de slavernij haren zetel had gevestigd, eenen nieuwen troon der vrijheid te stichten, van die vrijheid welker genot Europa zich had onwaardig betoond. Ter volvoering van dit wanhopig ontwerp waren de vereischte maatregelen getroffen, en ten gevolge der daartoe bewerkstelligde berekeningen had men bevonden, dat in de havens een genoegzaam aantal schepen gereed lag, om tweemaal honderd duizend inwoners naar de Oost-Indiën over te brengen.

Het zoude ons te verre weg buiten ons bestek moeten voeren, indien wij meerdere heerlijke trekken van heldenmoed en zelfopoffering wilden aanhalen; doch deze kunnen in de geschiedenis worden nageslagen, en daarin alsdan de treffendste bewijzen van Gods liefderijke bescherming van ons vaderland worden waargenomen. Allezins opmerkelijk, toch, is het te achten, dat eene voorgenomene landing der Engelsche vloot verhinderd werd daardoor, dat de ebbe, tegen gewoonte, wel *twaalf* uren duurde, waarop een storm volgde, die de Engelsche vloot geheel en al van onze kusten verdreef. Ook weten wij hoe op welk eene treffende wijze onze onsterfelijke Admiraal de Ruiter, tot redding des benarden vaderlands, daarbij het zijne had toegebragt, en wat van dit alles het einde was; zóó zelfs, dat de trotsche en heerschzuchtige Lodewijk XIV op zijn sterfbed den jongen Dauphin boven alles vermaande, om niet, op zijn voorbeeld, onnoodige oorlogen te beginnen en om, bij zijne aanstaande regering, eerder te trachten de liefde zijner onderdanen te gewinnen, en zich in alles *altijd voor God te verootmoedigen.*

Zoo dan ook, zullen wij, steunende op die zelfde bescherming des Allerhoogsten, op de voorzigtigheid en het wijs beleid onzes geëerbiedigden Konings en op de regtvaardigheid onzer zaak, de van ons gevorderde nieuwe gewigtige opofferingen volbrengen, en steeds goed en bloed blijven opzetten om den dierbaren vaderlandschen grond, onze haardsteden en altaren tot het uiterste te verdedigen; met één woord, om steeds voor onzen Koning en voor onze belangen, voor onze eer en onafhankelijkheid al datgene te verrigten wat ons onveranderlijk als eene deugdenrijke, heldhaftige en vrije natie, door de geheele wereld zal doen eerbidigen.

ADVERTENTIEN.

Wordt bij publicke Inschrijving, aan de meest biedende, mits goedgekeurd wordende, aangeboden:

Van Plantagie *Catharina Sophia*, 42 vaten SUIKER.

De Kooper moet de Suiker voor zijn eigen rekening en risico, binnen den tijd van *veertien* dagen laten afhalen.

De Inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van den *Hove van Civile en Crimineele Justitie*, worden aangenomen, tot HEDEN den 9den dezer, als wanneer dezelven op MORGEN, den 10den daaraan volgende, door Heeren Gecommitteerde Raden, zullen worden geopend.

Paramaribo, den 9 *Maart* 1832.

V. VAN HALM Jz.
Seq. c. s.

De ondergeteekende de affaire van den Heere *D. F. BOEDDINGHAUS*, alhier overgenomen hebbende, en teyens belast zijnde met de liquidatie der nog loopende zaken van de oude firma, heeft de Eer zulks bij deze ter kennis te brengen van de Ingezetenen, en zich in de gunst van Hun Ed. te recommandeeren.

Paramaribo, den 1 *Maart* 1832.

J. F. MOHR.

*** Weggedreven, een Wane LASTDRAGER, lang 45 voet, met STEENEN geladen; die dezelve aanwijst kan *vijftien Gulden* ontvangen bij

D. S. VON KÖNIGSLÖW.

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Den 5den dezer, het Schip *Anna en Maria*, Kapt. D. STEENVELD, naar *Amsterdam*, lading: 520 vaten Suiker en 52 balen schoone Katoen.

Ter Drukkery van de Erven C. J. FUCHS.